

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Γ.Π.Τριμπέρης

Οι διοικητικοί υπάλληλοι των πανεπιστημίων και ιδιαίτερα του ΕΚΠΑ και του ΕΜΠ με τον 14 εβδομάδων αγώνα τους ανέτρεψαν όλες τις προβλέψεις, κυρίως των κομμάτων της συμπολίτευσης αλλά και της αντιπολίτευσης.

Ο αγώνας για το δικαίωμα στη δουλειά έγινε παράλληλα αγώνας υπεράσπισης του δημόσιου και δωρεάν πανεπιστημίου. Έγινε αγώνας ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης και στην υποβάθμισή της. Μας δίδαξαν τι σημαίνει εργατική αλληλεγγύη, κατανοώντας, ανθρώπινα, εκείνοι που αρνήθηκαν να υπακούσουν στην απογραφή που το Υπουργείο Παιδείας διέταξε με απειλή απόλυσης, την πρόσκαιρη υποχώρηση εκείνων που, κάτω από τρομερές πιέσεις, απογράφηκαν. Και τους δέχτηκαν ξανά ως ισάξιους συντρόφους και συνοδοιπόρους σε ένα δύσκολο και πρωτόγνωρο γι' αυτούς αγώνα. Και αντιμετώπισαν με αγωνιστική αξιοπρέπεια και πολιτική υπερηφάνεια μια απάνθρωπη κυβερνητική πολιτική, εισαγγελείς, χαλκευμένες δικαστικές αποφάσεις, κυβερνητικούς εντεταλμένους συνδικαλιστές του χώρου τους. Και συνεχίζουν αυτόν τον αγώνα τον οποίο έχουν ήδη κερδίσει στα μάτια όλων των εργαζόμενων της χώρας.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ την τοποθέτηση, σε μια από τις τελευταίες ΓΣ τους μίας από τις γραμματείες του Τμήματός μου. Την γνώριζα χρόνια. Ποτέ δεν είχα φανταστεί ότι θα δήλωνε μπροστά σε 300-400 συναδέλφους της ότι «...με την μη απογραφή μου δηλώνω την πολιτική μου ανυπακοή. Δεν εκφράζω κανένα κόμμα παρά μόνο τον εαυτό μου. Αισθάνομαι υπερήφανη για τη στάση μου. Δεν δέχομαι την άφεση αμαρτιών που μου προσφέρει ο υπουργός. Ας με απολύσει.»

Γύρω στην έβδομη εβδομάδα, βλέποντας ότι η αντιπολίτευση δεν έπαιρνε θέση στο ζήτημα, εκτός από κάποια περιστασιακή αρθρογραφία στον κομματικό τύπο και αυτή ασθενική έως αναιμική, διοικητικοί και ΔΕΠ αποφασίσαμε να συναντήσουμε στη Βουλή τους αρχηγούς των κομμάτων της αντιπολίτευσης. Η υποδοχή μας εκ μέρους τους μου φάνηκε υπηρεσιακής φύσης. Χαίρομαι που γελάστηκαν. Χαίρομαι που αυτός ο αγώνας συνεχίζεται αποτελώντας ένα λαμπρό παράδειγμα

πολιτικοποίησης στη δράση. Οι συνάδελφοί μας διοικητικοί γυρίζοντας στις θέσεις τους στο πανεπιστήμιο, θα είναι άλλοι πολίτες έχοντας αναπτύξει υψηλού επιπέδου πολιτική συνείδηση, ακόμα και εκείνοι που παρακολουθούσαν τις γενικότερες πολιτικές εξελίξεις από απόσταση. Βοήθησαν να απομυθοποιηθούν στερεότυπα, που όταν το μαχόμενο διδακτικό και ερευνητικό προσωπικό αναδείκνυε το πολιτικό αντιδραστικό τους περιεχόμενο, κατηγορούνταν σαν συνωμοσιολόγοι, όπως οι ηλεκτρονικές ψηφοφορίες, τα συμβούλια ιδρύματος, ο ρόλος των αξιολογήσεων. Και βεβαίως πριν από όλα αποκάλυψαν τη βαρβαρότητα της εφαρμοζόμενης κυβερνητικής πολιτικής και την απουσία κάθε ορίου στην αυταρχική, αντισυνταγματική, αντιδημοκρατική εφαρμογή της.

Προσωπικά δεν έχω καθαρό στο μυαλό μου το εννοιολογικό και πολιτικό περιεχόμενο του όρου ανεξάρτητος συνδικαλισμός. Εάν εννοούμε την συνδικαλιστική αυτοοργάνωση, ως θεωρητικός Φυσικός θα έβλεπα αυτή την εκδοχή με ενδιαφέρον. Ο λόγος είναι ότι στις φυσικές επιστήμες, τα τελευταία χρόνια, έχουμε διερευνήσει συστηματικά, τη συμπεριφορά των self-organizing ή order out of chaos συστημάτων. Με απλά λόγια ένα σύστημα αυτοοργανώνεται όταν ξεκινώντας από μια εξαιρετικά άτακτη κατάσταση, χωρίς εξωτερική παρέμβαση, οργανώνεται από μόνο του, σε τέτοιο δε βαθμό που όχι μόνο να διατηρείται και να επιβιώνει αλλά και να αυτό-επιδιορθώνει βλάβες του ή τοπικές διαταραχές, παρά την κυρίαρχη πριν χρόνια αντίληψη ότι αφού η συμπεριφορά του είναι χαοτική αν αφεθεί ανεπηρέαστο θα οδηγηθεί σε ακόμα μεγαλύτερη αταξία. Και ο αγώνας των διοικητικών υπαλλήλων των ΑΕΙ αποτελεί ένα εξαιρετικό παράδειγμα αυτοοργανούμενου συστήματος σε κοινωνικοπολιτικό επίπεδο.

Εάν ο όρος συνδέεται με την απουσία κομματικής εξάρτησης, σίγουρα σε μια κοινοβουλευτική αστική δημοκρατία, με κυβερνήσεις φασίζουσας πολιτικής συμπεριφοράς, για να είναι αποτελεσματική η συνδικαλιστική αυτοοργάνωση θα πρέπει να φθάσει σε επίπεδα ιδεολογικοπολιτικής ωριμότητας, μαζικότητας αλλά και στοχευμένου προσανατολισμού, ικανά να επιβάλλουν πολιτικές ανατροπές, ανεξάρτητα από τη θέση των πολιτικών φορέων που εκφράζονται σε κοινοβουλευτικό επίπεδο, και όχι μόνο. Η συζήτηση αυτή πάει πίσω πολύ περισσότερο από ένα και πλέον αιώνα.

Όμως, όπως και νάναι, ο αγώνας των διοικητικών υπαλλήλων των ΑΕΙ κατέδειξε ότι οι πολιτικές δυνάμεις του τόπου έχουν απομακρυνθεί από τους εργαζόμενους, υποτιμούν την ευαισθησία τους και την πραγματική δυναμική τους. Υποτιμούν τη δυνατότητα των εργαζομένων να αυτοοργανώνονται σε βαθμό που να τους επιτρέπει να διορθώνουν μόνοι τους ακόμα και τις διαταραχές που δημιουργούνται κατά την ανάπτυξη της, από τους ίδιους δημιουργούμενης, δράσης τους και όσοι επαγγέλλονται την πολιτική ανατροπή, στον όποιο βαθμό, πρέπει να εμπιστευθούν τους εργαζόμενους και με πολιτική τόλμη, χωρίς αφ' υψηλού καθοδήγηση, να σταθούν πλάι τους.

Οι εκάστοτε κοινωνικές ανάγκες, τη δοσμένη ιστορική συγκυρία διαμορφώνουν την πολιτική στάση και την κινηματική δυναμική. Σχέδια επί χάρτου, όλων όσων πιστεύουν ότι έχουν την απάντηση επί παντός, αν δεν εκλάβουν τον εργαζόμενο λαό ως κεντρικό ενεργό υποκείμενο και όχι ως χρηστικό αντικείμενο, πάντα θα μένουν ανολοκλήρωτα.

12/12/13